

Bratři a sestry,

před časem jsem se na Vás obrátil pastýřským listem se žádostí a prosbou o nové oživení práce ve sněmovních kroužcích. Děkuji Vám všem, kteří jste až dosud v této práci nepřestali. I nadále je mým přáním a nadějí, že v dohledné době opět dojde k rozkvětu práce sněmovních kroužků a že se jejich počet ještě zvětší. Tuto svou naději opírám o závěry ze setkání s animátory sněmovních kroužků, které se nedávno uskutečnilo na plzeňském biskupství. Diskuse ukázala, že členové sněmovních kroužků mají velký zájem na tom, aby připravovaný plenární sněm byl pro českou církev přínosem. (Mimochodem poznamenávám, že přípravy na první zasedání plenárního sněmu, které se bude konat v červenci příštího roku na Velehradě, se začínají rozbíhat na plné obrátky!)

Jako závažný problém je ve sněmovních kroužcích (a nejen v nich) označována komunikace mezi laiky a kleriky. Vedla se o tom též diskuse v prosincových Perspektivách, které jsem se účastnil. Bez vzájemného naslouchání, možnosti svobodně vyjádřit svůj názor a snahy společně hledat cesty řešení, by naše diecéze nemohla duchovně růst a stávat se místem nové naděje pro všechny lidi dobré vůle.

Proto jsem se rozhodl na téma „**komunikace a dialog mezi kněžími a laiky v naší diecézi**“ uspořádat **Pastorační konferenci**. Jejím mottem jsou slova II. Vatikánského koncilu z konstituce *Lumen gentium*, odst. 37:

„Laici jako všichni věřící mají nárok dostávat štědře od posvěcených pastýřů z duchovních pokladů církve především pomoc Božího slova a svátostí. Své prosby a přání ať sdělují svým pastýřům s tou svobodou a důvěrou, která se sluší na Boží syny a bratry v Kristu....

...Duchovní pastýři naproti tomu, ať uznávají a podporují důstojnost a odpovědnost laiků v církvi; ať rádi využívají jejich moudrých rad, svěřují jim úkoly ve službě církve a ponechávají jim svobodu a prostor k jednání, ba ať je povzbuzují k tomu, aby se dávali do práce i z vlastního podnětu....

...Od takového přátelského vztahu mezi laiky a jejich pastýři se může očekávat mnoho dobrého pro církev, neboť tímto způsobem se v laicích posiluje pocit vlastní odpovědnosti, povzbuzuje se jejich horlivost a usnadňuje jejich spolupráce s pastýři.“

Ano, budeme-li pěstovat přátelského ducha a přátelské vztahy mezi sebou navzájem, lze očekávat mnoho dobrého pro církev i pro každého z nás. A jsem přesvědčen, že přátelský duch je oním zdravým kvasem pro celou naši společnost. Proto bych byl rád, aby tato konference byla novým začátkem k otevření pravdivého dialogu v naší diecézi a za svou osobu se vynasnažím, aby tomu tak bylo.

Nikdy jsem neskryval, že být biskupem se učím. Ale troufám si říci, že všichni jsme se od roku 1989 museli mnohému naučit. Zatím jsme tak činili především každý sám u sebe. Myslím, že nastal čas, kdy musíme pokročit dále: vědomě se učit převzít společnou spoludopovědnost za naši církev a tuto mladou, teprve devítiletou diecézi. V životě člověka je to

školní věk. Je to věk, kdy se dítě učí myslet a správně uvažovat. Je to věk, kdy se začínají objevovat zvláštní zájmy, které později mohou vést k volbě budoucího celoživotního zaměstnání. Vývojová psychologie učí, že je to věk, kdy duševní vývoj převládá nad tělesným. Pokud mohu použít tento obraz, pak naše diecéze je ve věku, kdy bychom už mohli porozumět Božímu záměru i poslání naší diecéze v celosvětové církvi a v životě obyvatel Západních Čech.

Všichni známe obraz církve jako Mystického Těla Kristova, kde je mnoho údů a všechny se doplňují. Ono vědomí, že se všichni potřebujeme, že každý z nás máme v církvi a v této diecézi své místo a své poslání, nám jistě není cizí. Ale umění toto místo rozpoznat, vzájemně se respektovat, umět si naslouchat, spolu věcně hovořit a umět spolupracovat, se stále učíme. V životě, v rodině, církvi i v naší diecézi.

Pastorační konference se uskuteční 8. května t.r. v Plzni. Účastní se jí animátoři sněmovních kroužků (jako zástupci laiků) a kněží (za každý vikariát jeden respektive dva, zvolení kněžími vikariátu). Jejím **cílem** je ukázat, že jsme schopni otevřeně spolu hovořit, jevy pojmenovat, ochotně slyšet návrhy a zodpovědně hledat řešení. S jejím **výsledkem** budete seznámeni prostřednictvím Diecézního zpravodaje a Vašich kněží.

Očekávám, že se mnohé radosti i bolesti v životě a soužití této diecéze pojmenují, otevře se možnost systematického dialogu a společného zodpovědného hledání řešení v duchu Ježíšova odkazu a přání: *„Nejprve hledejte Boží království a jeho spravedlnost...“* (Mt 6,33)

Závěrem mi dovoluji použít ještě jeden příklad: každý z nás jsme se učili od své maminky prvním slovům a prvním krokům. Pán Bůh má s námi lidmi mnohem větší trpělivost. A i když vidí, že naše slova i kroky jsou neumělé, ale poctivé, bude nám nablízku a bude se radovat stejně jako každá maminka z prvních, byť nemotorných krůčků svého dítěte.

Vám všem, lépe řečeno, nám všem, ať v tomto snažení

požehná Bůh v Trojici jediný – Otec, Syn a Duch svatý.

To všem trvale vyprošuje Váš biskup + František.

V Plzni, 21. února 2002